

Mot Indien...men först!

Tre månader i Gilgit var mycket intressant. Jag har fått se en natur och ett märkligt samhälle som det säkert dröjer innan jag kommer till igen. Jag har fått se de pakistanska förbanden i bergen, pratat med officerare och soldater och fått se under vilka förutsättningar och umbäranden de lever under – *tufft, mycket tufft* kanske Göran Zachrisson skulle ha sagt.

Ännu en resa med flyg tillbaka till Islamabad fick jag göra och det var lika fantastiskt som föra gången. Det måste vara en av de vackrare flygturerna i världen – jag tror tom Lonely Planet har skrivit ngt om det.

Efter återkomsten till Islamabad hade jag två lediga dagar där jag tog det lite lugnt, hjälpte till lite på HQ:t med administration. Och bland annat var jag med och tog emot en så kallad Petition – eller protest. Denna gång var det en politisk organisation som klagade på Indiernas behandling av muslimer i Indisk administrerade Kashmir. Det var jag och en annan svensk som tog emot.

Här ser vi situationen från det. Det var kanske ett trettiotal demonstranter som var där. Det finns vissa formkrav för en petition och det viktigaste är att den skall vara på engelska och adresserad till FN's generalsekreterare. Det var minst lika många journalister som plåtade hela proceduren.

Sedan var det dags att åka hem på en kortleave. Detta var första gången i Stockholm sedan jag åkte den 1 juni och jag kan meddela att det var väldigt skönt att komma hem till ett fungerande samhälle, fina vägar, rent vatten i kranen, inga elavbrott, gatlyktor, trevliga caféer, restauranger etc. Ledigheten gick snabbt men det kändes ändå som jag hann mycket.

Under ledigheten i Sverige läste jag att The Marriott hotell sprängts i Islamabad och blivit i det närmaste totalförstört. Ca 60 omkomna och över 200 skadade - tragiskt. Eftersom jag varit där och ätit glass vet jag att säkerheten är rigorös men vad spelar det för roll om man placerar en lastbil med 700kg sprängmedel på gatan. Kratern efter bomben var ca 10 m i diameter och en 6 m djup. Några av mina kollegor hade haft en bjudning i sitt hus och stod på altanen när det smällde och kändes en kraftig tryckvåg – och detta 2km bort!

En omedelbar konsekvens blev att British Airways ställde in alla sina flygningar till Islamabad. Det blev ombokning av resan via Zürich och Dubai med SAS, Swiss Air o Emirates. Jag stack från Sverige kl 04.30 och var framme 04.10 dagen efter – en 24h flight.

Det blev till att sova en 5h sedan bar det av till HQ för admin o uppdatering av säkerhetsläget. Medic hade även kontakt Röda korset eftersom det behövdes blod efter sprängningen så en blodbuss kom så det var bara att lämna blod. Jag fick tom ett diplom samt en T-shirt!

Så kom nästa dag och det bar av mot Indien och första anhalt var gränsstationen Sialkot. Till en början var det ett platt landskap söder om Islamabad. Och mobil fungerade... I Gilgit slutade mobilen att fungera så fort man kom utanför staden. Ganska snart började vi vika av mot Kashmir och kullarna började så sakteliga uppenbara sig.

Nu for vi igenom städer med folkmyller och vägarna var fulla med människor. Det känns som denna del är mer Pakistan än Gilgit o Northern Areas. En skön bussbild o en moské.

I en av städerna såg jag för första gången handikappade tiggare. Det var tre stycken som inte kunde gå – två hasade sig på armarna eftersom dom hade defekta ben och den tredje var så illa handikappad att han rullade fram på den dammiga och skitiga gatan. Att uppleva sånt här på nära håll sätter givetvis igång tankeprocesser, skapar en känsla av vanmakt – vad skall man göra?

Vi kom så fram till Sialkot och där vankades det pannkaka till lunch. Chef på stationen var Jerry från Malmö men ursprungligen från Slimminge och här är vi.

Gränsen mellan Pakistan och Indien som vi använder går via städerna Sialkot och Jammu. Denna gränsövergång används endast av oss i UNMOGIP. Proceduren är omständlig och kräver noga planering från båda stationerna flera dagar i förväg annars nekas vi att åka över.

Här ser vi mig med en korean som skall möta några landsmän som kommer från Indien.

Här kommer bilen från Indien – notera Indiska flaggan långt bort i bakgrunden. Själva gränsen utgörs av vägbommen som öppnats – se tampen som skär igenom bilden.

Här sker omlastning av utrustning och personal. Känns nästan som en fångutväxling. De båda förarna hälsade så glatt på varandra – inga sura miner här inte.

Efter en kortare färd var jag så i Indien – en obligatorisk bild för alla som passerar in!

Direkt så var samhället annorlunda. Här såg man direkt en annorlunda stämning. Här var det hälften män o hälften kvinnor på gatorna. Allt kändes friare på något sätt – människor kunde vara sig själva. Givetvis ligger allt i betraktarens ögon.

Eftersom jag visste att man shoppar väskor billigt här så stannade vi till o köpte Samsonite för 450:-/väskan. Riktigt fina resväskor.

Vi i detta fall var ju givetvis jag och en finländare. Lunchen bestod av spaghetti bolognese med chilli. Stationen var fin och låg i ett fint område. Dock fanns det ett flertal märkliga ruckel utanför och stora delar av Jammu såg ut som huset nedan.

På kvällen åt vi middag på en fin restaurang med pilsner! Vi åt kycklingspett, lamm gosht, en annan kycklingrätt, pommes frites, ris, vitlöksnan, papadam, pilsner, vatten...för 100:- var. Vi kunde knappt gå efter middagen.

Väl tillbaka till stationen så kollade jag lite mail och TV men sen satte tröttheten in och puten hägrade. Jag sov gott.

God night India

Jammu i september 2008